

и въ далечната Тесалоника се почувствува нейната непоколебимост: кралица Маргарита престана да се оплаквѣ отъ притѣсненията на рицаритѣ и непокорството на владетелитѣ.

Докато чакаше, тя работѣше, тъй както я увличаше буйната ѣ кръвъ.

Тя чакаше...

Какво? Кого? Сама не знаеше.

Все пакъ чувствуваше, че нѣщо трѣбва да се случи. Твърде утихнала, премного спокойна бѣ родината ѣ, за да може Мария да се заблуди въ успѣха на Борила. Нѣщо ставаше тамъ, нѣщо се кроеше въ мрака, а тя го не знаеше. Все пакъ то щѣше нѣкога да избухне, неочаквано, внезапно, като буенъ, негасимъ пламенъ.

И тя живѣеше само за тоя мигъ.

Одетъ и Еглетъ ѣ помогнаха да обуе сърменитѣ сандали вързъ червенитѣ кадифени обуца, завързаха златотъкания поясъ около талията ѣ, сложиха ѣ намѣтката съ широкѣ до земята рѣкави, порѣбени съ херминъ.

— Одетъ, дали нѣма пристигнали нови гончии въ пропилентѣ? Върви, върви вижъ...

— Веднага, мадамъ. Ала ако има нѣщо, мисля, че тѣ нѣма да ги забавятъ нито мигъ долу. Отивамъ.

Следъ малко тя се върна.

— Нѣма нищо. Твърде е рано още. Докато императорътъ стигне въ Сръдецъ, кждето ще се събератъ съюзницитѣ и докато дойде обратно куриеръ — има още доста време. Ала делегацията на Пизанцитѣ вече минаваше презъ зелената ротунда, на пѣтъ къмъ триклиниума.

Мария сподави въздишката си. Не — тя не чакаше още вести отъ Анри. Други вести чакаше тя. Ала никой не ѣ се обаждаше. Сякашъ я бѣха забравили.

Тя сложи диадемата на челото си. Взе скиптра въ рѣше. Демоазелитѣ изтичаха напредъ и разтвориха вратитѣ. Тя мина презъ работната, съвещателната, слѣзе долу, измина редица приемни, зали, ротунди, кубиккулуми. Навсѣкжде вратитѣ се отваряха и затваряха следъ нея отъ почти невидима рѣка на въренъ блюстителъ.